

Proloog Terugblik.

Ik schrik van het geluid van de intercom. Het is bijna me-time. Ik heb mijn tijd verlummeld met denken. Een bezigheid waar ik mij nauwelijks tijd voor gun, maar met een lijntje coke is alles mogelijk. Op de display verschijnt Jeffrey's lachende gezicht. Zijn donkere haar, waar werkelijk niets mee te beginnen is, staat zoals gewoonlijk alle kanten op. Het maakt hem woest aantrekkelijk. Hij strijkt zijn tong met een veelzeggend gebaar langs zijn bovenlip. Lachend druk ik op de display om hem binnen te laten. Een paar tellen later zie ik hem naar de lift lopen. Ik trek mijn blouse naar beneden en maak de bovenste knoopjes los. Ik voel mij sexy en ben trots op mijn lichaam. Met wat cosmetische ingrepen zit ik strak in mijn vel. Geen vetrol te bekennen, in tegenstelling tot mijn vriendinnen die daar constant over lopen te zeuren. Snel schiet ik mijn rode hakken aan. Dit wordt een waanzinnige avond. Verwachtingsvol loop ik naar de voordeur. Zoals gebruikelijk klopt hij één keer hard en twee keer zachtjes. Met een glimlach doe ik de deur open en staar verbluft naar Jeffrey. Shit, dit is Jeffrey niet!

1.

Het onderzoek gaat verder

Op de gang van het ziekenhuis zaten twee agenten die de boel nauwlettend in de gaten hielden. Vierentwintig uur per dag. Met respect werd Maja begroet toen ze haar politielegitimatie wilde laten zien. Het was niet nodig, ze herkenden haar. Een van hen deed galant de deur van de ziekenhuiskamer open en sloot die na enige seconden geruisloos.

‘Het spijt me.’ Ze was nauwelijks verstaanbaar. ‘Het spijt me ontzettend.’ Maja denkt voor de zoveelste keer terug aan die bewuste dag, twee dagen na de aanslag op haar leven. Ze zat naast Lena en hield haar hand vast. De vloeistof uit het infuus druppelde traag Lena’s lichaam in.

Het was een wonderlijk eerste verhoor geweest. Haar collega lag als een hoopje ellende in bed. Het zweet gutste met straaltjes langs haar gezicht en ze was onrustig. Ongecontroleerd schopte ze met haar voeten tegen het achter eind van het bed. Pas nadat een dienstdoende arts haar iets kalmerends had toegediend, was ze in staat tot een heel kort gesprek. Het was nauwelijks een verhoor te noemen. Het kwam erop neer dat ze was gebruikt om drugs door te sluizen naar Nederland. Ze was een piepklein radertje geweest in een heel groot web. Na vijf minuten kwam er niets zinnigs meer uit. Het laatste wat ze zei, voordat ze in een diepe slaap viel, was dat het haar ontzettend speet.

Maja was nog even gebleven. Verwonderd had ze zich afgevraagd hoe het mogelijk was om verliefd te worden op Lena

Het was van korte duur, dat wel, maar het had niet mogen gebeuren. Lena speelde een vies spelletje met haar. Een drugsverslaving doet rare dingen. Gelukkig had ze het overleefd toen ze haar meer dood dan levend in de achterbak van haar eigen auto vonden met een overdosis. Ze was gewikkeld in een grote groene plastic zak.

Maja zucht terwijl ze gas mindert. Ze heeft de toegestane tachtig kilometergrens fors overschreden met haar gepeins. Gelukkig is ze geen flitser tegengekomen. In Zweden word je van tevoren met borden gewaarschuwd dat er een flitspaal komt. Het systeem werkt goed, iedereen houdt zich over het algemeen aan de maximaal toegestane snelheid. Veel Zweden rijden, tot haar grote irritatie, vaak langzamer dan de snelheid die ze mogen rijden. Het zal haar Nederlandse ongeduld wel zijn dat ze zich hier af te en toe flink aan ergert.

In de achteruitkijkspiegel ziet ze dat Winner rustig ligt te slapen. Ze glimlacht en strijkt een weerbarstige pluk haar achter haar oor. De ruitenwissers gaan ritmisch heen en weer als het zachtjes begint te sneeuwen. De vlokken smelten onmiddellijk zodra ze het wegdek raken.

Ze voelt zich thuis in Zweden en is blij dat ze ruim vijf jaar geleden de stap heeft gezet om te emigreren. De taal is geen probleem. Mede door haar Zweedse moeder, die al ruim drieëndertig jaar in Nederland woont en daar als huisarts werkt. Helaas is de relatie met haar op dit moment niet echt geweldig.

‘Sanitaire stop, Winner.’ Maja parkeert haar auto op een van de besneeuwde, spekgladde plekken in het bos.

Hij is meteen klaarwakker. Zodra ze zijn tuigje losmaakt, springt hij enthousiast de auto uit. ‘Kom op maatje, we gaan.’

Huiverend ritst ze haar jas tot boven toe dicht en zet haar capuchon op. Winner wordt niet aangelijnd. Handig maakt hij misbruik van zijn positie en gaat er als een speer vandoor, nog voordat Maja hem kan corrigeren. Ze laat hem uitrazen. Hij heeft het verdiend na zo'n lange autorit. Ze trekt haar handschoenen aan en zet er meteen stevig de pas in.

Na drie kwartier zijn ze terug bij de auto. Winner laat zich gewillig afdrogen en kijkt haar daarna vragend aan. Maja moet lachen, diept uit een van de zakken van haar jas een hondenkoekje op en geeft het hem. Hij kauwt erop en slikt het meteen door. Vervolgens springt hij op de achterbank en gaat tevreden liggen. Ze kijkt verliefd en denkt: wat is het een goeie beslissing geweest om hem te adopteren. Ze zijn dikke vrienden en maatjes voor het leven.

Ze schrikt van het geluid van haar mobiel. Het is de hoofdcommissaris. Shit, hij zou vandaag terugbellen en vragen naar haar beslissing. Ze kan zichzelf wel voor haar kop slaan dat ze de belafsprake is vergeten. Nu geen uitstel meer. Hij valt met de deur in huis. 'Weet je het al?'

Ook goedemorgen, denkt ze geamuseerd. 'Ik heb er lang over nagedacht, hoofdcommissaris.'

'Je mag mij voortaan Lennart noemen,' broemt hij.

Verbaasd houdt ze haar adem in en even weet ze niet wat ze moet zeggen. Het is heel bijzonder dat ze hem Lennart mag noemen. Niemand van haar collega's noemt hem bij zijn voornaam. 'Ja, ik heb een beslissing genomen. Ik ben voorlopig niet de juiste persoon om Sven op te volgen.'

Het blijft stil, ze hoort hem slikken. 'Ga door. Ik hoor een "maar".'

'Samen met Johan en Val wil ik verder werken aan de drugszaak.'

Dit is voor haar de enige juiste beslissing. Lennart moet alleen nog meewerken. Ze bijt nerveus op haar lip in afwachting van zijn antwoord. 'Hum.'

Dat belooft niet veel goeds. Hij schraapt zijn keel en het blijft stil. Tot haar grote verrassing hoort ze hem even later zeggen dat het goed is.

'Ga je ermee akkoord?'

'Dat doe ik zeker. Ik snap dat deze vreemde zaak je niet loslaat. Het blijft bijzonder en ik begrijp dat je het tot een goed eind wilt brengen. Het zal alleen niet makkelijk worden.'

Maja stamelt een bedankje. Dit had ze niet verwacht.

'Ik stel voor dat je op korte termijn met Winner teruggaat naar Kōmkōj. Ze redden het in Nelās voorlopig wel zonder jou. Vorm weer een team met Johan en Val en houd mij op de hoogte van de vorderingen.' Abrupt, zoals ze gewend is, verbreekt hij de verbinding.

Ze heeft het niet eens in de gaten en stopt haar mobiel automatisch terug in haar kontzak. Langzaam maar zeker begint het tot haar door te dringen dat ze verder mag werken aan deze gecompliceerde zaak en nog wel samen met Johan en Val. Haar hart maakt een sprongetje. Wat zullen ze blij zijn, denkt ze, terwijl ze haar jas uittrekt en deze achteloos op de achterbank gooit.

Onmiddellijk laat Winner van zich horen. Hij is het er duidelijk niet mee eens dat de jas boven op hem belandt.

'Sorry maatje, dat is niet de bedoeling,' zegt ze lachend. Ze plukt haar jas van de achterbank en legt deze naast zich neer op de passagiersstoel. Ze start de auto, maakt haar gordel vast en rijdt weg. Het pad naar de grote weg is nat en glibberig.

Ze is onderweg naar Seljo, haar opa. Straks zal ze hem voor het eerst ontmoeten. Sinds kort weet ze pas dat ze een opa heeft. Nog steeds neemt ze het Astrid, haar moeder, kwalijk dat zij haar nooit iets heeft verteld over haar Sámi achtergrond. Maja huivert en voelt hoe de haartjes op haar onderarm recht overeind gaan staan. Ze zet de temperatuur op twintig en neuriet zachtjes mee met een razend populair nummertje op de radio. Zodra ze de weg opdraait, trapt ze het gaspedaal stevig in. Achter de wolken breekt aarzelend de zon door. Ze klapt het zonnenschermje naar beneden en zet haar zonnebril op.